

5 Αυγούστου 2020

Άγιος Αμβρόσιος: Όποιος εμπιστεύεται στον Θεό, δεν φοβάται τον διάβολο!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Απαύγασμα πατερικής Σοφίας](#)

Άγιος Αμβρόσιος Επίσκοπος Μεδιολάνων.

Ερμηνεία του «Πάτερ ημών», από τις Κατηχήσεις του αγίου Αμβροσίου, επισκόπου Μεδιολάνων (β' μέρος)

Συνέχεια από εδώ: <http://www.diakonima.gr/?p=505889>

Τον άρτον ημών τον επιούσιον δος ημίν σήμερα

Προτού εκφωνήσει ο ιερέας, κατά την Θ. Ευχαριστία, τα λόγια του Χριστού: «Λάβετε φάγετε... πείτε εξ αυτού πάντες...», αυτό που προσφέρομε ονομάζεται άρτος. Μετά την εκφώνηση δεν το ονομάζομε πια άρτο, αλλά Σώμα.

Γιατί, όμως, στην Κυριακή προσευχή, την οποίαν απαγγέλλομε μετά τον καθαγιασμό, λέμε «τον άρτον ημών»;... Αλλά, προσθέτομε «τον επιούσιον», δηλαδή τον απαραίτητο για την συντήρησι της ουσίας· την υπόστασι της ψυχής μας δεν την ενισχύει ο άρτος ο υλικός, που μπαίνει στο σώμα μας, αλλ' ο άρτος ο ουράνιος· τον ονομάζομε, όμως, κι «επιούσιο», που σημαίνει επίσης «καθημερινό», γιατί οι αρχαίοι ονόμαζαν την «αύριον»: «επιούσαν ημέραν». Έτσι εκφράζομε δύο έννοιες με μια λέξι.

Εάν, όμως, ο άρτος αυτός είναι και καθημερινός και απαραίτητος για την συντήρησι της ουσίας, γιατί περιμένομε να περάση ένας ολόκληρος χρόνος, για να

μεταλάβωμε; ας λάβωμε κάθε ημέρα αυτό που μας χρειάζεται κάθε ημέρα. Ας ζούμε κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να είμεθα άξιοι να μεταλαμβάνωμε κάθε ημέρα. Γιατί, εκείνος που δεν είναι άξιος να τον λαμβάνη κάθε ημέρα, δεν θα είναι άξιος να τον δεχθή ούτε μια φορά τον χρόνο.

Ο Ιώβ προσέφερε κάθε ημέρα θυσία για τους γιους του, από φόβο μήπως διέπραξαν κανένα αμάρτημα με τα λόγια ή με τις ενθυμήσεις της καρδιάς τους (Ιώβ α', 5). Και μεις ακούμε πως, κάθε φορά που προσφέρεται η αναίμακτος θυσία, αναπαριστάνεται ο θάνατος και η Ανάστασι και η Ανάληψι του Κυρίου, και ξαναδίδεται η συγχώρησι των αμαρτιών, και δεν δεχόμεθα τον άρτο της ζωής; Όποιος έχει μια πληγή ζητάει κάποιο φάρμακο. Το να είμαστε υποταγμένοι στην αμαρτία είναι μια πληγή. Το ουράνιο φάρμακο είναι τα άχραντα Μυστήρια.

Αν μεταλαμβάνωμε κάθε ημέρα, τότε η κάθε ημέρα είναι για μας μία «σήμερον». Εάν σήμερα ο Χριστός είναι μέσα μας, αναγεννάει κι ανασταίνει την σημερινή μας ημέρα. Με ποιον τρόπο; Ο Πατήρ ο εν τοις ουρανοίς λέγει στον Ιησού: «Υιός μου ει συ, εγώ σήμερον γεγέννηκά σε» (Ψαλμ. β', 7).

Το «σήμερον» είναι η ημέρα κατά την οποίαν ο Χριστός ανασταίνεται. Υπάρχει το χθες και το σήμερα· όμως, ο Απόστολος λέγει: «Η νυξ προέκοψεν, η δε ημέρα ήγγικεν» (Ρωμ. ιγ', 12). Η νύχτα της «χθες» πέρασε. Η σημερινή ημέρα έφθασε.

Άφες ημίν τα οφειλήματα ημών, ως και ημείς αφίεμεν τοις οφειλέταις ημών

Ποιο άλλο είναι το «οφείλημα», το χρέος, εκτός από την αμαρτία; αν δεν δεχώμασταν χρήματα από έναν ξένο δανειστή, δεν θα χρωστούσαμε. Ακριβώς γι' αυτόν τον λόγο μας καταλογίζεται αμαρτία.

Είχαμε στην διάθεσί μας το «χρήμα» και ωφέιλामε μ' αυτό να γεννηθούμε πλούσιοι. Ήμασταν πλούσιοι, πλασμένοι «κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν Θεού» (Γεν. α', 26-27). Εχάσαμε αυτό που κατείχαμε, δηλαδή την ταπείνωσι, όταν από υπερηφάνεια προεβάλαμε διεκδικήσεις. Εχάσαμε το χρήμα μας. Εμείναμε γυμνοί σαν τον Αδάμ.

Πήραμε από τον διάβολο ένα δάνειο, που δεν μας ήταν απαραίτητο.

Κι έτσι εμείς, που ήμασταν ελεύθεροι «εν Χριστώ», εγίναμε αιχμάλωτοι του διαβόλου. Ο εχθρός κρατούσε το γραμμάτιο. Αλλ' ο Κύριος το κάρφωσε πάνω στον Σταυρό και το έσβησε με το Αίμα Του (Κολ. β', 14-15). Εξάλειψε το χρέος και μας ελευθέρωσε.

Επομένως έχει ιδιαίτερη σημασία αυτό που λέμε: «Άφες ημίν τα οφειλήματα ημών, ως και ημείς αφίεμεν τοις οφειλέταις ημών». Ας το προσέξωμε: «άφες ημίν..., ως

και ημείς αφίεμεν...», (Συγχώρησέ μας..., όπως κι εμείς συγχωρούμε).

Αν συγχωρούμε, τότε κάνομε κάτι που είναι απαραίτητη προϋπόθεση για να συγχωρηθούμε. Αν δεν συγχωρούμε, πώς ζητούμε, πώς απαιτούμε από τον Θεό να μας συγχωρήσει;

**Και μη εισενέγκης ημάς εις πειρασμόν,
αλλά ρύσαι ημάς από του πονηρού**

Ας το προσέξωμε αυτό: «Μη εισενέγκης», μη μας αφήνεις να πέσωμε σε πειρασμό, στον οποίο δεν μπορούμε να αντισταθούμε. Δεν λέγει: «Μη μας οδηγείς στον πειρασμό».

Αλλά σαν αθλητές, που θέλουμε να αγωνιστούμε, ζητάμε να έχουμε την δύναμη να αντισταθούμε στον εχθρό, δηλαδή στην αμαρτία.

Ο Κύριος, που σήκωσε στους ώμους Του τις αμαρτίες μας και συγχώρησε τα λάθη μας, είναι ικανός να μας προστατεύσει και να μας φυλάξει από τα τεχνάσματα του διαβόλου, που μας πολεμάει, ώστε ο εχθρός, που γεννάει συνεχώς το κακό, να μη μας κατακτήσει· όποιος εμπιστεύεται στον Θεό, δεν φοβάται τον διάβολο.

Γιατί «ει ο Θεός υπέρ ημών, τις καθ' ημών;» (Ρωμ. η', 31). Σ' Αυτόν, λοιπόν, ανήκει η τιμή και η δόξα, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

Από την ιστοσελίδα:

http://users.uoa.gr/~nektar/orthodoxy/paterikon/ambrosios_mediolanwn_kyriakh_proseyxh.